

► Vervolg van pagina 5

ze veel persoonlijke aandacht. Een ziekenhuisbezoekje, verjaardag of een trouwerij van een dochter wordt nooit vergeten. En als geen ander herkent De Boorder de heimwee in hun ogen: naar die tijd dat ze met het hele gezin zingend in een eendje naar Frankrijk reden, naar de Citroën DS, godin van de weg, met haar fraaie neus, naar dat prinsheerlijke gevoel van deinen in een CX en geen hobbel die je wat maken kon. De Boorder begrijpt die gevoelens en trekt er rustig een halfuurtje voor uit om de auto's met bijbehorende herinneringen uitvoerig met de klanten te bespreken.

Herman Mulder (85) is al vijftig jaar klant en heeft acht Citroëns gehad: een eend, twee Ami's, een GS, twee BX'en, een ZX en een Picasso. Plechtig vouwt hij het vergeelde verzekeringspapier van zijn eerste auto uit. Dat dateert van 16 september 1964. "Ik ben jarig, dus ik trakteer, zei ik toen ik hier in september kwam voor onderhoud. Ze begrepen het eerst niet. Toen liet ik zien dat ik al vijftig jaar klant ben."

Mulder reed vroeger elk jaar met zijn vrouw en drie kinderen in de lelijke eend naar Zuid-Frankrijk. "Bergop was lastig. De 2CV had maar 600 cc, dus zakte je helemaal af. Dan moest iedereen uitstappen en nam ik een aanloop om de berg op te komen. De kinderen liepen er met de slippers aan de hand naast." Hij blijft trouw aan het merk. "Al heb ik er heus wel wat panne mee gehad. Neem toch een Duitse auto, zeiden mensen wel eens als er weer iets kapot was. Maar nee hoor, ik moet er niet aan denken."

